

VII клас

“Скъперникът и неговата риза“

Светослав Минков

Преразкажете от името на скъперника

Живееше някога един човек, който имаше много пари, ала беше голям скъперник. На обед и на вечеря се задоволяваше само със сух хлебец и студена водица, а за облекло му служеше една стара конопена риза, която бе наследил от баща си — също такъв голям скъперник като него. Всъщност от бащината му риза бе останал само един ръкав, защото другата част на ризата бе съшита от по-нови крпки. Разбира се, скъперникът не обръщаше никакво внимание на това и не се смущаваше от подигравките на околните хора.

И тъй, един ден нашият скъперник съблече ризата от гърба си, изпра я и я простря да се суши върху дървената ограда на къщата си.

Не щеш ли, слънцето, което години наред бе сушило с лъчите си тая риза, се усмихна и си каза:

— Чакай да сляза на земята и да поискам от скъперника награда за услугата, която му правя вече толкова години.

Речено-сторено. Преобрази се слънцето на старец с дълга бяла брада, седна на голям пухкав облак и слезе на земята. Отиде в къщата на скъперника и похлопа на вратата му.

— Добър ден — каза то, когато богаташът се яви на прага. — Дойдох да си искам парите, които ми дължиш.

— Парите ли? Какви пари? — запита подплашен скъперникът и поиска да затвори вратата.

— Чакай! — рече гостът, като го хвана за ръката. — Аз съм слънцето. Години наред вече ти суша ризата с лъчите си, но досега ти не си ми дал нито пара за услугата, която ти правя. Много няма да ти искам. Само сто жълтици!

— Че ако ти наистина си слънцето, защо ти са тогава пари? — попита скъперникът, бледен като смъртник. — Мигар всички други хора ти плащат за туй, че си седиш на небето и си грееш за собствено удоволствие?

Слънцето се засмя, поглади бялата си брада и отговори:

— Парите аз не ще взема за себе си, а ще ги раздам на бедните. Ти си толкова богат, че сто жълтици за тебе ще бъдат колкото сто пшеничени зърна.

— Не давам никакви пари! Златото ми е по-скъпо от неволите на сиромасите! — извика сърдито скъперникът и тръшна вратата под носа на далечния пътник.

Това чудният гост прие отново стария си образ, отлетя на небето и огря оттам, както по-рано широката земя с благодатните си лъчи.

— Слушай, ветре! — рече слънцето на силния западен вятър, който минаваше в това време на крилат кон край него. — Слез на земята и грабни ризата на човека без сърце, когото хората наричат скъперник!

И западният вятър наду с всичка сила грамадния си рог, спусна се долу и грабна от оградата дрипавата риза на скъперника.

А богаташът, като видя, че ризата му се издига високо във въздуха, изскочи да я гони и да се надбягва с вятъра.

Тича той три дни и три ноци подире й, но не можа да я хване. Изпоти се, простуди се, легна на леглото си и умря.

Погребаха го далечни хора, а богатството му се разпиля като прах по земята.

Какво стана с неговата риза?

Цели двеста години западният вятър я въртя из въздуха, докато най-сетне се умори да си играе с нея и я пусна в казана на една голяма фабрика. Там ризата стана на каша, а после се превърна в същата тая хартия, на която е напечатана нашата приказка.